

Famílies exemplars

Des de la Butaca d'en Voltaire. PER L'HOMENOT DE LA PIPA

: Maria Picassó

~~Prosa~~
Poc o molt no ho sabien, però tots aquells joves que l'estiu del 1976 contemplaven encuriósits, distants i vagarosos les corredisses de la gent, Passeig avall, eren fills dels burgesos que el fantasma del conserge d'El Casino dels senyors retroba als anys 50, submergits en el mateix immobilisme que els seus avis, els quals presenciaren amb la mateixa distància i catxassa el pas de la República.

Com si es tractés d'una cursa de braus o de sacs, aquells fills de papà, hereus escampa aliens a les inquietuds i als ideals d'un país que ja començava a ser un poc nostre, ignoraven o feien veure que ignoraven, palplantats a la barana del cafè del Casino, amb un dunhill en una mà i un cardús en l'altra, el pas avalotat dels manifestants de la Marxa de la Llibertat, estalonats pels antidisturbis de gris. En aquella Manresa i aquell país encara grisós, qualsevol pinzellada de color prenia tot l'aire d'una provocació, un sabotatge o una insurrecció. D'aquí que els estadants del Casino, un edifici aleshores ròneg i fumat, s'hi sentissin com els protagonistes de Grease.

Mentrestant, al carrer, la gent reclamava llibertat, amnistia i estatut d'autonomia. Que és el mateix que Amat Piniella i molts altres milers de ciutadans reclamaven als anys 30. I que l'autor del HL Reich, tot i l'exili i el desterrament, continuà reclamant per mitjà de la seva fidelitat al país fins a la seva mort, el 1974.

Poc o molt, feliçment els temps han canviat, i avui l'estàtua i el record d'Amat Piniella presideixen la barana del Casino, els antics badocaires de la qual han quedat reduïts a matèria literària d'una novel·la amb vocació de best-seller, per a més inri d'aquelles famílies exemplars en les quals, per més coses que hi passin, mai no passa res.